

## [Lynnerup Nielsen.]

til 60 Øre økonomisk set udelukkende hvilede paa Staten, medens Kasserne efter Lovforslaget nu kommer til at tage Forhøjelsen af egne Midler. Udelukket vil det derfor ikke være, at nogle Kasser maa skride til Kontingentforhøjelse i samme Aandedrag, som en meget mærkbar Nedsættelse af Understøttelserne finder Sted, hvortil kommer, at Kontingenterne i Forvejen er høje.

Denne Nedsækering af Understøttelserne til saavel arbejdsløse som arbejdsfordelte rammer haardt i Arbejderhjemmene, baade i Tiden nu og i Tiden fremover. For Tiden er Brændselet en stor Post paa Udgiftsbudgettet, og i den kommende Tid, hvor man efter alt foreliggende venter Tilførsler af Tekstilvarer, forringes Mulighederne for at faa en tiltrængt Andel i disse Varer. Krigsperioden med et sænket Leveniveau har økonomisk undergravet stort set alle Arbejderhjem. Fornylelse af Tøj har været udelukket. Alle Arbejderhjem trænger til Tøj. Men disse Muligheder formindskes for de daarligst stillede af vore Medborgere ved denne Nedsættelse af Understøttelserne.

Motiveringen for denne Nedsækering er den paastaaede Mangel paa Arbejdskraft, særlig paa Landet, men Tilfældene af uberettiget Arbejdsvægning kan vist antydes at være meget faa, og Loven giver nu som før Muligheder for Udelukkelse fra al Understøttelse i saadanne Tilfælde. Saafremt disse meget faa uheldige Forhold, som altid nu og da vil kunne opstaa, skal være medvirkende til denne Forringelse af Understøttelserne, saa minder en saadan Afstraffelse meget om de Principper, som den nazistiske Bevægelse anvendte som Afstraffelsesmetode, naar f. Eks. en hel Bys Befolkning maatte undgælde for, hvad enkelte Borgere foretog sig, som maatte være de herskende imod.

Jeg skal herefter tillade mig at gaa over til en kort Gennemgang af det socialdemokratiske Mindretals Ændringsforslag, som min Gruppe i det store og hele vil kunne tiltræde, saafremt vort eget Ændringsforslag skulde blive forkastet.

Ændringsforslag Nr. 3 gaar ud paa, at Bestemmelsen om Børnetillæg paa 1 Kr. pr. Barn udvides til at gælde for Børn indtil 18 Aar, uanset om Børnene bor hjemme eller ej. Vi mener ligesom Socialdemokratiet, at

det er urimeligt, som Flertallets Forslag gør det, at standse ved det 17de Aar, da mange unge endnu ikke har afsluttet deres Skoleuddannelse ved det fyldte 17de Aar.

Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 4 nærer vi visse Betænkeligheder ved at medvirke til Gennemførelse af den foreslaede Bestemmelse, idet man derved afskærer Muligheden for at yde Børnetillæg til Arbejdsdreng og Bude, som midlertidigt oppebærer en beskedent Fortjeneste, indtil de opnaar en Læreplads. Vi finder denne Tilføjelse upaakrævet og vil derfor stemme imod.

Ændringsforslag Nr. 5 tager Sigte paa at opretholde den nuværende Ordning, hvorunder der gives ogsaa Ikke-Forsørgere Adgang til Huslejhjælp af samme Størrelse og efter samme Regler, som har været gældende siden Foraaret 1945. Denne Huslejhjælp er det rimeligt at yde, idet Understøttelsen for Ikke-Forsørgere jo efter alle Ordninger ligger betydeligt under Forsørgeres.

Ændringsforslag Nr. 6, som omhandler Ægtefæller, hvoraf den ene arbejder og den anden oppebærer Understøttelse, gaar ud paa, at Huslejhjælpen kan nedsættes eller bortfalde i Henhold til nærmere derom af Arbejdsministeriet efter Forhandling med Arbejdsnævnets Afdeling angaaende Arbejdsløshedsforsikringen fastsatte Regler. En tilsvarende Regel skal gælde for Ægtefæller, hvoraf den ene nyder Understøttelse og den anden er paa Arbejdsfordeling. Endelig kan Huslejhjælp kun ydes til Forsørgere i Tilfælde, hvor begge Ægtefæller oppebærer Understøttelse fra en Arbejdsløshedskasse. Denne Affattelse af den paagældende Paragraf kan vi godkende, da den betyder en Fortsættelse af de Bestemmelser, der har været gældende hidtil.

Om Ændringsforslag Nr. 7 skal jeg udtale, at vi under Hensyn til, at det for Tiden ikke er muligt at gennemføre fuld Retfærdighed i Henhold til vort principielle Standpunkt: Ret til Arbejde eller fuld Erstatning, kan stemme for dette Ændringsforslag, som dog i hvert Fald sikrer de  $\frac{4}{5}$ , der var et godt Skridt paa Vejen frem, og som rent periodisk gav Arbejderne Troen paa Lovgivningsmagtens Forstaaelse af de arbejdsløses Kaar, en Tro, der nu saa aabenbart skal gøres til Skamme.